

[C. E. Christiansen.]

telsen af dette lovforslag, hvorved der ydes et forhøjet tilskud på 8,5 mill. kr. fra den fælleskommunale udligningsfond til driften af vore sygehuse, samt for den forhøjelse, der fremkommer ved ændring af loven om bekæmpelse af kønssygdomme, hvorved tilskuddet til veneriske og epidemiske sygdomme stiger med 2 mill. kr., så at det samlede tilskud forhøjes med ialt 10 mill. kr.

Sammen med forhøjelsen i fjor på 10 mill. kr. må det erkendes, at forhøjelsen af tilskuddet er mærkbar. Jeg kan dog ikke undlade at bemærke, at man indenfor de kommunale organisationer havde håbet på, at det skulle lykkes i år at få tilskuddet noget højere op, da det er jo kommunernes egne penge, der her opereres med. Og man har ikke den undskyldning, at fonden mangler midler; den råder jo over stærkt op imod 180 mill. kr. og vokser stadig.

Jeg er naturligvis ikke blind for, at det er rart, at kassen ikke er tom, hvis den dag skulle komme, da skatteindtægterne svigter og der opstår en situation, hvor ekstraordinær hjælp på en eller anden måde må til for at holde tingene i gang, men det kan heller ikke være rigtigt ikke at tænke på de byrder, der må bæres i dag. Sygehusudgifterne er efterhånden blevet meget store, ja, jeg kan uden overdrivelse sige, at de er ved at blive så katastrofalt store, at man mange steder er ved at fortvivle derover. Årsagerne til stigningen er mange: lønningerne, der er steget meget stærkt, de mange nye tekniske hjælpemidler, der er taget i brug i lægevidenskabens tjeneste som røntgen og lignende, de store krav, der stilles til lægers, sygeplejerskers og det øvrige personales boligforhold, som vel også hidtil har været for ringe, ligesom også de nye medikamenter som penicillin og anden medicin er meget kostbare. Alt dette gør, at sygehusudgifterne er vokset formidabelt i de senere år, men derfor er det også nødvendigt, at der frigives så store beløb af udligningsfondens midler, som det er forsvarligt.

Når udgifterne bliver så stærkt tyngende, som tilfældet nu er, plejer man ikke alene at spejde efter indtægtsforøgelser, men man prøver også at finde ud af, om der ikke skulle være mulighed for et eller andet sted at få udgifterne ned.

I denne forbindelse vil jeg pege på vore epidemiafdelinger, der de fleste steder kun rummer forholdsvis få patienter og derfor bliver uforholdsmæssigt kostbare. Hidtil har disse afdelinger væsentligt været be-

folket med difteri- og scarlatinepatienter. Difteriepidemier bliver jo almindeligvis nu standset med vaccine; dog synes det, som om der kun bliver foretaget almindelig vaccination, når tilfælde af denne uhyggelige sygdom er konstateret og måske har haft dødelig udgang. Var det mon ikke værd, at vore sundhedsautoriteter søgte udveje til at finde en mere effektiv måde til at få denne sygdom helt udryddet, eventuelt ved almindelig gennemført vaccination, før ulykken er sket?

Scarlatine behandles nu almindeligvis med penicillin og helbredes dermed på få dage. Ophold på epidemisygehus skulle der ved kunne overflødiggøres, men desværre er penicillin så dyrt, at ikke alle hjem kan afse, hvad behandlingen dermed koster. Jeg vil derfor henstille, at man kommer hjemmene til hjælp med betaling af penicillin, så at sygehusbehandling kan undgås; der ved vil der kunne spares store udgifter til sygehusbehandling. I den danske købstadsforening har vi fået henvendelser fra byråd, som beder os arbejde på at få en sådan ændring gennemført, fordi behandling i hjemmene med denne medicin er langt billigere end indlæggelse på sygehusenes epidemiafdelinger. Jeg kan nævne som eksempel, at kørsel fra en kommune, som ikke har epidemiafdeling og derfor må transportere patienterne til den nærmeste købstads epidemiafdeling, kunne være undgået, hvis der var blevet ydet hjemmet den nødvendige hjælp til penicillin, og dette ville ikke have kostet halvdelen af, hvad kørslen til epidemiafdelingen beløb sig til.

Der kunne nedlægges mange epidemiafdelinger her i landet, hvis man gennemførte den simple reform at betale penicillinbehandling i hjemmene. Der findes endog adskillige gamle epidemisygehuse, som ikke har forbindelse med almindelige sygehuse, men som må have hele staben af funktionærer samt varme- og kostforplejning m. v. for at kunne isolere nogle ganske få patienter.

Indenrigsministeriet udsendte den 12. august 1948 et cirkulære, hvori der fastsattes en godtgørelse fra statskassen til vedkommende kommunale kasse på 12 kr. pr. sygedag for indlæggelse af epidemiske patienter på sygehus og derhos et stats-tilskud på 35 kr. pr. patient, der er behandlet med penicillin på et sygehus. Ved behandling i hjemmene med penicillin vil udgiften andrage fra 45 til 65 kr. Dette viser også, at behandlingen på sygehus betyder en uforholdsmæssig bekostning i forhold til behandling i hjemmene. Også en række